

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 11Co/21/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8816202162
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 11. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: doc. JUDr. Peter Molitoris, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2023:8816202162.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu doc. JUDr. Petra Molitorisa, PhD. a členov senátu JUDr. Branislava Brezu a JUDr. Milana Majerníka v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s. r. o., Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zastúpeného: advokátskou kanceláriou Remedium Legal, s. r. o. so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 53 255 739 proti žalovaným: 1/ A. B., nar. X.X.XXXX, trvale bytom A. XXX/X, XXX XX C., 2/ D. B., nar. X.XX.XXXX, trvale bytom A. XXX/X, XXX XX C., 3/ E. F., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom G. H. XXXX/XX, XXX XX A., právne zastúpená: JUDr. Mária Dideková, advokátka, so sídlom Zdravotnícka 2, 058 01 Poprad, IČO: 52866742, o zaplatenie sumy 8.140,81 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou č.k. 11C/75/2016-370 zo dňa 11.11.2022, takto jednohlasne

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok vo výroku III., ktorým súd žalobu voči žalovanej v 3/ rade zamietol a vo výroku V. o trovách konania, ktorým priznal žalovanej v 3/ rade voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

Žalovaná v 3/ rade má nárok voči žalobcovi na náhradu trov odvolacieho konania.

Zrušuje rozsudok vo výroku II., ktorým súd v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a vo výroku IV. o trovách konania a v rozsahu zrušenia vec vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Vranov nad Topľou (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že:

„I. Žalovaní v 1. a 2. rade sú p o v i n n í zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne istinu 7.636,67 eur, úrok z omeškania vo výške 201,90 eur za obdobie od 23. 07. 2011 do 31. 01. 2012, úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 7.636,67 eur od 01. 02. 2012 do zaplatenia, všetko v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a .

III. Voči žalovanej v 3. rade žalobu z a m i e t a .

IV. Žalobcovi p r i z n á v a voči žalovanému v 1. a 2. rade nárok na náhradu trov konania v rozsahu 92,58 %, o výške ktorého rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením.

V. Žalovanému v 3. rade p r i z n á v a voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorého rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením.“

2. Právny predchodca žalobcu sa návrhom doručeným súdu prvej inštancie dňa 15.2.2012 domáhal od pôvodne žalovaných 1/ I. G., 2/ J. B., 3/ D. B. a 4/ E. F. zaplata sumy 8.140,81 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 12,49 % ročne zo sumy 7.636,67 eur od 1.2.2012 do zaplata a náhrady trov konania. Žalobu odôvodnil žalobca tým že na základe Zmluvy o stavebnom sporení č. XXXXXXXX X XX bola s pôvodne žalovanými v 1/, 2/, 3/ a 4/ rade uzatvorená Zmluva o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere zo dňa 22.8.2006 (ďalej len „zmluva o úvere“), v súlade s ktorou poskytol žalobca pôvodne žalovaným v 1/, 2/ a 3/ rade mimoriadny medziúver vo výške 8.962,36 eur. Pôvodne žalovaná v 4/ rade prevzala ručením na seba povinnosť uspokojiť pohľadávku, ak ju neuspokojia pôvodne žalovaní 1/, 2/ a 3/ Z dôvodu podstatného porušenia zmluvnej povinnosti pôvodne žalovanými 1/, 2/ a 3/ omeškáním v splácaní, odstúpil právny predchodca žalobcu listom zo dňa 28.6.2011 v súlade s čl. VI. a VII. od Zmluvy o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere a vyzval pôvodne žalovaných 1/, 2/ a 3/ na okamžité vrátenie poskytnutých úverových prostriedkov pred dohodnutou dobou splatnosti v 7 dňovej lehote. Pôvodne žalovaná 4/ si svoju povinnosť vyplývajúcu z ručenia taktiež nesplnila. Zostatok pohľadávky ku dňu 31.1.2012 je vo výške 8.140,81 eur, 12,49 % ročný úrok z omeškania z istiny 7.636,67 eur od 1.2.2012 do zaplata.

3. Súd vyhodnotil zmluvný vzťah medzi stranami sporu ako spotrebiteľskú zmluvu podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, kde sú na jednej strane dodávateľ a na druhej strane spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy, napriek skutočnosti, že k uzatvoreniu zmluvy došlo 8.8.2006, t. j. pred účinnosťou novely Občianskeho zákonníka č. z. 568/2007 Z. z., podľa ktorej sa za spotrebiteľskú zmluvu považuje každá zmluva bez ohľadu na právnu formu medzi dodávateľom a spotrebiteľom.

4. Vykonaným dokazovaním súd prvej inštancie zistil skutkový stav podľa ktorého, žalobca a pôvodne žalovaní v 1/, 2/ a 3/ rade ako dlžníci uzavreli dňa 8.8.2006 zmluvu o úvere, v zmysle ktorej žalobca ako veriteľ poskytol dlžníkom úver na základe uzatvorenej zmluvy o medziúvere. Predmetom zmluvy bolo poskytnutie medziúveru vo výške 8.962,36 eur, pričom po pridelení cieľovej sumy zmluvy o stavebnom sporení, na základe ktorej bol medziúver poskytnutý a súčasne pri dodržaní všetkých zmluvných podmienok sa medziúver zmenil na stavebný úver vo výške cca 5.377,41 eur. Keďže nastali podmienky predpokladané v zmluve tým, že pôvodne žalovaní boli v omeškani so splácaním, odstúpil právny predchodca žalobcu listom zo dňa 28.6.2011 v súlade s čl. VI. a VII. od Zmluvy o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere a vyzval pôvodne žalovaných na okamžité vrátenie poskytnutých úverových prostriedkov pred dohodnutou dobou splatnosti v 7-dňovej lehote. Súd mal nárok na zaplata sumy 7.636,67 eur za preukázaný. Do podania žaloby nebola pohľadávka žalobcu s príslušenstvom uhradená, preto zaviazal na jej zaplata žalovaných v 1/ a 2/ rade v súlade s vyššie cit. § 511 Občianskeho zákonníka a žalobe v uvedenom rozsahu vyhovel.

5. Súd prvej inštancie sa však nestotožnil s návrhom čo do úrokov z úveru po zosplatení. V danej právnej veci žalobca pristúpil k zosplateniu celého úveru ku dňu 28.6.2011, zo strany žalobcu došlo k určení lehoty predčasnej konečnej splatnosti úveru a súd preto dospel k záveru, že žalobcovi vznikol nárok na úroky z úveru iba do dňa 28.6.2011, potom už nastupuje režim platenia úrokov z omeškania. Obdobný názor je vyslovený aj v rozhodnutí Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 29.10.2014 sp. zn. 5Co/223/2014, Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co/85/2013 zo dňa 25.10.2013, Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4Co/83/2013 zo dňa 7.5.2014. V danej súvislosti je potrebné poukázať aj na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky IV. ÚS/476/2012-14 zo dňa 18.9.2012, v ktorom sa uvádza: „Ústavný súd v tejto súvislosti nezistil existenciu takých skutočností, ktoré by nasvedčovali tomu, že by namietané rozhodnutie krajského súdu bolo možné považovať za svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, resp. za také, ktoré by popieralo zmysel práva na súdnu ochranu. Krajský súd sa stotožnil s podrobne odôvodneným právnym názorom okresného súdu, jasne, zrozumiteľne a presvedčivo objasnil rozdiel, resp. vzťah medzi úrokmi z dohodnutého úveru a úrokmi z omeškania, ako aj otázku, prečo „zmluvný úrok vo výške 15,8 % ročne od 26.8.2009 do zaplata“ patrí sťažovateľke iba do splatnosti dlhu, a tiež výšku sumy (a štruktúru žalovanej čiastky) prísluachajúcej, resp. priznanej sťažovateľke, rozšíril vecnú argumentáciu na podporu správnosti odôvodnenia napadnutého rozsudku okresného súdu, opätovne poukazujúc na štandardnú obchodnoprávnu judikatúru v tejto oblasti. Súčasne sa tým vyrovnal aj s námietkami sťažovateľky, ktoré sú z veľkej časti totožné s tými, ktoré uplatnila aj na ústavnom súde. Tento výklad považuje ústavný súd za ústavne akceptovateľný.“

6. Vzhľadom na vyššie uvedené súd žalobcovi nepriznal nárok na úrok z úveru po zosplatnení v sume 302,24 eur, vyčíslený v období od 23.7.2011 do 31.1.2012, ani požadovaný úrok vo výške 7,49 % ročne zo sumy 7.636,67 eur od 1.2.2012 do zaplatenia a v tejto časti žalobu žalobcu zamietol. Žalobcovi priznal súd nárok na úrok z úveru do odstúpenia od zmluvy dňa 28.6.2011. Súd priznal nárok žalobcovi iba vo vzťahu k žalovaným v 1/ a 2/ rade.

7. Čo sa týka žalovanej v 3/ rade - ručiteľky, vo vzťahu k nej súd žalobu zamietol z dôvodu, že na základe vykonaného dokazovania nebolo žalobcom preukázané, že žalovaná v 3/ rade prevzala ručenie vo vzťahu k žalovanej sume.

8. Žalobca súdu predložil originál Zmluvy o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere, kde na poslednom liste sa nachádza podpis žalovanej v 3/ rade a na druhej strane posledného listu osvedčovací pečiatka z ktorej vyplýva, že táto listina bola žalovanou v 3/ rade podpísaná v D. H. dňa 22.8.2006. Žalovaná v 3/ rade od začiatku tvrdila, že v danom čase bola v práci v A. a v D. H. ani vtedy ani nikdy inokedy nebola, a teda uvedenú listinu tam nemohla podpísať. Z tvrdení žalovanej v 3/ rade vyplýva, že nejakú listinu podpísala na parkovisku v A., avšak nie je zrejmé, či to bola uvedená zmluva alebo listina Žiadosť o úver. Jednoznačne však tvrdila, že k dispozícii mala iba jeden, maximálne 2 listy papiera na ktorých nikde nebola uvedená suma, za ktorú preberá ručenie. Z odborného vyjadrenia A. A. J. H., znalkyne v odbore písomoznalectvo vyplýva, že podpis ručiteľky na Zmluve o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere je podpisom žalovanej v 3/ rade. Žalovaná v 3. rade Zmluvu o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere ako ručiteľka vlastnoručne podpísala. Z ďalších dôkazných prostriedkov vyplynulo, že žalovaná v D. H. overiť podpis nebola, keďže v uvedený deň bola v práci v A. a dokonca aj z tvrdenia obchodnej zástupkyne žalobcu jednoznačne vyplýva, že žalovaná v 3/ rade zmluvu podpisovala v A. na parkovisku. Skutočnosť, že podpis na zmluve nepatrí žalovanej v 3/ rade táto síce nevyvrátila, avšak z vyššie popísaných okolností podpisovania zmluvy vyplýva, že právny úkon písomného vyhlásenia ohľadom ručenia v žiadnom prípade nebol urobený určite a zrozumiteľne, tak ako to vyžaduje Občiansky zákonník, keď žalovaná v 3/ rade nedostala pred podpisom k dispozícii celú zmluvu a nebola jednoznačne oboznámená so sumou za ktorú preberá ručenie. Žalobca tieto tvrdenia žalovanej v 3/ rade ničím nevyvrátil, poukázal iba na skutočnosť, že od podpisu uplynul dlhý čas a že tvrdenia osôb pred vyšetrovateľom sú nekonzistentné.

9. Podľa názoru súdu prvej inštancie, žalovaná v 3/ rade svojim tvrdením, dôkaznými prostriedkami a popísaním okolností overovania podpisu poprela tvrdenia, že sa so zmluvou riadne oboznámila a že ju mala k dispozícii a mohla sa s ňou pred podpisom oboznámiť a žalobca následne nijak tieto jej tvrdenia nevyvrátil. Dôkazné bremeno preukázania, že žalovaná sa so zmluvou oboznámila je v tomto prípade na žalobcovi. Taktiež ani zo spôsobu zopnutia zmluvy nie je evidentné, že táto bola zopnutá už v deň, keď bola predložená na podpis žalovanej v 3/ rade. Čo sa týka sumy 100.000,- Sk, ohľadom ktorej žalovaná v 3/ rade tvrdila, že na túto sumu bola ochotná pôvodne prevziať ručenie, tu je nutné uviesť, že ručiteľský záväzok vzniká až písomným vyhlásením, že ručiteľ preberá na seba záväzok, pričom tak ako žalobca nepreukázal, že žalovaná v 3/ rade bola oboznámená so sumou 270.000,- Sk, tak nepreukázal ani že bola oboznámená so sumou 100.000,- Sk, a že písomne vyhlásila, že preberá záväzok vo výške 100.000,- Sk a z tohto dôvodu súd žalobu voči žalovanej v 3/ rade zamietol v celom rozsahu.

10. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1, ods. 2, § 262 ods. 1 a 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

11. Proti výroku II. rozsudku, ktorým v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a výroku III., ktorým žalobu voči žalovanej v 3/ rade zamietol a od nich závislých výrokov, podal žalobca v zákonom stanovenej lehote odvolanie z dôvodu, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a z dôvodu, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

12. Podľa názoru žalobcu sú závery súdu o nároku veriteľa na riadne úroky po zosplatnení pohľadávky v priamom rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít, čím zo strany konajúceho súdu došlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces, keďže súd porušil princíp právnej istoty a vydal svojvoľné a prekvapivé rozhodnutie. Podľa uznesenia Najvyššieho súdu SR zo 16. júna 2020 sp. zn. 5Cdo 42/2020 zverejneným v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR

pod č. R5/2021: „Po vyhlásení predčasnej splatnosti spotrebiteľského úveru veriteľovi náleží úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí.“ Rovnaký právny názor vyjadril Najvyšší súd SR aj v rozhodnutiach so sp. zn.: 1Cdo/208/2019, 2Cdo/115/2019, 2Cdo/83/2020, 3Cdo/113/2019, 7Cdo/111/2019, 7Cdo/307/2019, 8Cdo/125/2018, v ktorých uznal v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru nárok veriteľa na zmluvný úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí. Súd prvej inštancie porušil princíp právnej istoty, keďže sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít, pričom v prejednávanom prípade ide o odklon od totožnej právnej otázky, akú už Najvyšší súd SR ustálene uzavrel, no napriek uvedenému si konajúci súd vytvára vlastné právne závery a aktuálne rozhodnutia Najvyššieho súdu SR tak účelovo odmieta aplikovať. Na základe uvedeného súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, keďže svoj odklon od ustálenej rozhodovacej praxe neodôvodnil odlišným skutkovým stavom, resp. odlišnosťami prípadu ale s odkazom na ojedinelé rozhodnutia krajských súdov, či dávno prekonané rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z roku 1998.

13. Vo vzťahu k žalovanej v 3/ súd prvej inštancie v zmysle odôvodnenia uzavrel, že žalovaná nedostala pred podpisom k dispozícii celú Zmluvu o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere (ďalej len „Zmluva“) a nebola tak jednoznačne oboznámená so sumou, resp. pohľadávkou, za ktorú mala prebrať ručenie. Tieto skutočnosti vyplynuli výlučne z tvrdení žalovanej, pričom súd uzavrel, že žalobca tieto tvrdenia nevyvrátil, resp. neuniesol dôkazné bremeno, že žalovaná 3/ bola oboznámená s celým obsahom zmluvy, pričom bolo povinnosťou žalobcu, tieto tvrdenia žalovanej 3/ vyvrátiť. Povinnosťou každej strany sporu je, aby preukázala svoje vlastné skutkové tvrdenia. Podľa názoru žalobcu, žalovaná 3/ v konaní neuniesla dôkazné bremeno ohľadom tvrdenia, že k podpisu Zmluvy jej predmetná Zmluva nebola predložená ako celok, ale len jej vybrané časti. Rovnako tak názor súdu, že je povinnosťou žalobcu preukázať, že Zmluvu žalovaná 3/ podpísala ako celok, je v rozpore so všeobecne uznávanou negatívnou dôkaznou teóriou, v zmysle ktorej nemožno od nikoho spravodlivo požadovať, aby preukazoval reálnu neexistenciu určitej skutočnosti, teda niečo, čo sa nestalo z dôvodu, že preukazovanie takejto skutočnosti je spravidla objektívne nemožné.

14. V tomto smere žalobca zdôraznil, že predložená zmluva obsahuje úradné osvedčenie podpisu žalovanej 3/, pričom z osvedčovacej doložky je zrejmé, že Zmluva ako celok bola žalovanou 3/ podpísaná na F. K. L. D. H. a napriek tejto skutočnosti súd nevykonal žiadne hodnotenie dôkazov, ktoré by boli spôsobilé na vyvrátenie tejto osvedčovacej doložky, resp. žiadnym spôsobom sa nevysporiadal so vzájomne si odporujúcimi dôkazmi, pričom všetky skutočnosti, ktoré podporovali záver o platnosti zmluvy, a teda aj riadnemu podpisu žalovanej 3/ na zmluve, súd žiadnym spôsobom nezohľadnil a preto žalobcovi ani nie je zrejmé, akým spôsobom sa konajúci súd vysporiadal so skutočnosťami – osvedčovacia doložka podpisu žalovanej 3/, ktoré odporujú skutkovým záverom súdu ohľadom skutočnosti, že žalovaná 3/ zmluvu nepodpísala ako celok a rovnako tak sa súd nevysporiadal so skutočnosťou, že v priebehu konania žalovaná 3/ účelovo menila svoje skutkové tvrdenia, ktoré si vzájomne odporujú, ako napríklad pravosť jej podpisu na zmluve, resp. že žiadnu zmluvu nepodpísala a následne tvrdenia, že Zmluvu predsa len podpísala, ale bez jej celkového predloženia. Súd prvej inštancie v rozpore s princípom preferencie platnosti právneho úkonu pred jeho neplatnosťou, v odôvodnení svojho rozhodnutia aplikoval výlučne skutočnosti, ktoré súd viedli k neplatnosti právneho úkonu, pričom so skutočnosťami, ktoré odôvodňovali platnosť právneho úkonu sa súd žiadnym spôsobom nevysporiadal, čím podľa názoru žalobcu porušil jeho právo na spravodlivý súdny proces, keďže súd vydal neúplné, svojvoľné a prekvapivé rozhodnutie, ktorým porušil princíp právnej istoty.

15. S ohľadom na uvedené má žalobca za to, že žalovaná 3/ neuniesla dôkazné bremeno ohľadom jej tvrdenia, že Zmluva jej nebola predložená na podpis v celku a konajúci súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, pokiaľ uzavrel, že tvrdenia žalovanej 3/ žalobca účinne nevyvrátil, pričom sa súd zároveň nevysporiadal s rozhodujúcimi skutočnosťami preukazujúcimi platnosť zmluvy, čím nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takom rozsahu, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý súdny proces. Žalobca navrhol odvolaciemu súdu, rozsudok v napadnutom rozsahu preskúmať a v zmysle ustanovenia § 388 CSP ho zmeniť tak, že vyhovie žalobe žalobcu, resp. v zmysle ustanovenia § 389 ods. 1 CSP ho zruší a vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň si uplatnil trovy odvolacieho konania.

16. K odvolaniu žalobcu sa vyjadrila žalovaná 3/. Uviedla, že v konaní produkovala viaceré dôkazy, z ktorých bolo nespochybniteľne preukázané, že zmluva rozhodne nebola podpísaná za okolností prezentovaných žalobcom. Jednak žalovaná 3/ nevedela, že sa stáva ručiteľom za záväzok až vo výške 270.000,- Sk, jednak nemala k dispozícii riadne vyplnenú kompletnú zmluvu a jednak nikdy a nikde nebola svoj podpis úradne osvedčiť. Žalovaná 3/ poukázala aj na vykonané dokazovanie súdom prvej inštancie. Okrem uvedeného, podľa názoru žalovanej 3./, preukázané okolnosti uzavretia zmluvy medzi veriteľom a žalovanou 3/ nemožno označiť inak ako uzavretie zmluvy za použitia nekalej obchodnej praxe, nakoľko spôsob jej uzavretia so žalovanou 3/ rozhodne nemožno nazvať ako súladný s požiadavkami odbornej starostlivosti kladenými na právneho predchodcu žalobcu. Preto žalovaná 3/ považuje dotknutú zmluvu za neplatnú aj s poukazom na § 53d Občianskeho zákonníka. Argumentáciu žalobcu, že žalovaná 3/ nepredložila žiaden dôkaz o svojich tvrdeniach, nemožno považovať za relevantnú. Práve naopak, žalovaná 3/ produkovala viaceré dôkazy a poukázala aj na vyjadrenia prednesené v konaní, svedčiace o pravdivosti jej tvrdení a sponchybnujúce tvrdenia žalobcu, že žalovanej 3./ bola pred podpisom zmluvy poskytnutá kompletná zmluva na oboznámenie sa s jej obsahom, vypísaná a so všetkými náležitosťami, že bola uzatvorená o výške záväzku v sume 270.000 Sk, o mieste a čase podpisu zmluvy a o okolnostiach overenia pravosti podpisu tejto zmluvy. Navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie čo do výroku III. a V. ako vecne správny potvrdil. Žalovaná 3./ si uplatňuje nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

17. Žalobca vo svojom vyjadrení zotrval na podanom odvolaní a navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu zmenil tak, že vyhovie žalobe žalobcu, resp. v zmysle ust. § 389 ods. 1 CSP ho zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

18. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 CSP), vzhľadom na včas podané odvolanie, preskúmal rozhodnutie v jeho napadnutej časti, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné v časti, ktorým súd v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

19. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

20. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS 78/05).

21. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie dospel k správnejmu záveru v tom smere, že zmluvný vzťah medzi stranami sporu je vzťahom spotrebiteľským vychádzajúc z postavenia právneho predchodcu žalobcu ako dodávateľa a žalovaných ako spotrebiteľov, a že je namieste aplikovať príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka. Novela Občianskeho zákonníka účinná od 1.4.2015 doplnila ust. § 52 ods. 2 o tretiu vetu, podľa ktorej na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Právny predpis, ktorého súčasťou je toto ustanovenie, nemá prechodné ustanovenia, čo znamená, že sa vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred účinnosťou tohto právneho predpisu. Tento záver priamo vyplýva z rozsudku Najvyššieho súdu SR zo dňa 28.5.2015 vo veci 8MCdo/13/2014, ktorým bolo zamietnuté mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora namietajúceho, že premlčanie práva malo byť posudzované podľa ustanovení Obchodného nie Občianskeho zákonníka.

22. Vo veci v časti zamietnutia žaloby voči žalovanej 3/ a s tým súvisiacim výrokom o trovách konania vo vzťahu k žalovanej 3/ sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvedený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových

a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančným súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje.

23. Podľa § 34 Občianskeho zákonníka, právny úkon je prejav vôle smerujúci najmä k vzniku, zmene alebo zániku tých práv alebo povinností, ktoré právne predpisy s takýmto prejavom spájajú.

24. Podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný.

25. Podľa 49a Občianskeho zákonníka, právny úkon je neplatný, ak ho konajúca osoba urobila v omyle vychádzajúcom zo skutočnosti, ktorá je pre jeho uskutočnenie rozhodujúca, a osoba, ktorej bol právny úkon určený, tento omyl vyvolala alebo o ňom musela vedieť. Právny úkon je takisto neplatný, ak omyl táto osoba vyvolala úmyselne. Omyl v pohnútky nerobí právny úkon neplatným.

26. Podľa § 546 Občianskeho zákonníka, dohodou účastníkov možno zabezpečiť pohľadávku ručením. Ručenie vzniká písomným vyhlásením, ktorým ručiteľ berie na seba voči veriteľovi povinnosť, že pohľadávku uspokojí, ak ju neuspokojí dlžník.

27. Podľa rozsudku Najvyššieho súdu ČSR, Rv I 2786/37, Vážny č. 16988/1939: Písomné vyhlásenie ručiteľa nemusí obsahovať všetky podmienky ručiteľskej zmluvy, najmä výšku zaručeného dlhu, ale stačí, že hlavný dlh je aspoň určiteľný a že nie je o tom medzi zmluvnými stranami nejasnosť. Ak bola hlavnému dlžníkovi doručená žaloba, ktorou sa veriteľ domáha zaplatenia dlhu, tak od neho ako aj od ručiteľa, nahrádza určenie výšky dlhu doručenie žaloby hlavnému dlžníkovi.

28. Podľa rozsudku Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 29 Cdo 320/2000: Nezbytnou náležitostí prohlášení o ručení je vyjádření osoby přejímající ručitelský závazek, že věřiteli splní určitý, v prohlášení vymezený dlužníkův závazek, nesplní – li ho dlužník. Ručit lze i za závazek, který vznikne v budoucnu (§ 304 odst. 2 Obch. zákoníku); v prohlášení o ručení lze zajistit i splnění více dlužnických závazků. Závazek dlužníka, za nějž je v prohlášení přejímáno ručení, musí být dostatečně identifikován, např. uvedením jeho konkrétní výše, jde - li o zajištění peněžního závazku, nebo smlouvou, z níž zajišťovaný závazek vyplývá, např. dále uvedením konkrétního závazku, který je zajišťován, jde-li o zajištění závazku, který vznikne v budoucnu apod.

29. Z obsahu spisu a z vykonaného dokazovania vyplýva, že žalovaná v 3/ rade konzistentne počas konania tvrdila a preukázala, že jej vôľa bola prevziať ručenie za záväzok pôvodnej dlžníčky I. G. vo výške 100.000,- Sk. O tom, že úver je poskytnutý vo výške 270.000,- Sk žalovanej 3/ oznámené nebolo. Tvrdenie žalovanej 3/ potvrdila na pojednávaní dňa 24.1.2018 aj samotná dlžníčka (č.l. 109 až 111 spisu).

30. Obchodná zástupkyňa žalobcu D. M. pred vyšetrovateľom Policajného zboru vo L. M. vypovedala (Uznesenie zo dňa 29.11.2021 N.:F./L., č.l. 323 spisu), že do A. išla spolu s overovateľkou z F. K. D. H., nevedela jej meno, k pani F. prišli podvečer, ona zmluvu podpísala, mala ju v ruke, bolo to na parkovisku, ale žalovaná 3/ si to pozrela a podpísala a neskôr sa to spravilo ako zápis na obecnom úrade, aby to tá overovateľka videla, a to sa muselo urobiť minimálne deň po žiadateľoch, ale spravilo sa to takto len teraz, nevie prečo až 22.8.2006. Tvrdila, že overovateľ videl podpis osoby p. F. a zápis bol vykonaný neskôr, keď už to všetci podpísali, ručiteľ môže urobiť podpis až po dlžníkoch. V závere výpovede uviedla, že keď si dobre spomína, overovateľka mala knihu so sebou.

31. Pred vyšetrovateľom Policajného zboru dňa 12.11.2021 (č.l. 323 zadná strana) bývalá overovateľka obecného úradu, p. D. uviedla, že písmo v knihe osvedčenia a razítko na Zmluve o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere zo dňa 8.8.2006 je jej, ale podpis je starostky. Určite išlo o osvedčenie na obecnom úrade, nakoľko je tam písmeno A. Ona v žiadnom A. nebola, mená na zmluvách nepozná ani sprostredkovateľky A. I.. Skutočnosť, že nikto z pracovníkov obecného úradu dňa 22.8.2006 v A. nebol overovať podpis, potvrdila aj starostka obce.

32. Žalovaná 3/ v konaní predložila dôkaz o tom, že v daný deň bola v práci. Tento dôkaz nebol žalobcom vyvrátený ani spochybný. Skutočnosť, že žalovaná 3/ dňa 22.8.2006 bola overiť podpis na obecnom úrade D. H. nebola preukázaná.

33. I. G., pôvodná dlžníčka, na pojednávaní dňa 24.1.2018 vyjadrila, že jej obchodná zástupkyňa právneho predchodcu žalobcu uviedla, že sa so žalovanou stretla, táto zmluvu podpísala, a teda, že je potrebné už podpísať a overiť podpisy len I. G. a jej rodičmi. Uvedené je v rozpore s tvrdením D. M., že žalovaná 3/ mala podpisovať ako posledná, ako aj dátumy v samotnej zmluve.

34. Z vykonaného dokazovania teda vyplýva správny záver súdu prvej inštancie o tom, že žalobca v konaní nepreukázal a nepoprel tvrdenia žalovanej 3/, žeby žalovaná 3/ písomne prevzala na seba ručiteľský záväzok vo výške 270.000,- Sk.

35. Esenciálnymi náležitosťami ručiteľského vyhlásenia, okrem všeobecných (§ 34 a nasl. Občianskeho zákonníka), sú určenie primárneho záväzku (pohľadávky) veriteľa a dlžníka, za ktorý sa ručiteľ zaručuje a prísľub, ktorým ručiteľ berie na seba, že pohľadávku uspokojí.

36. Dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci (§ 132 O.s.p.) Hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Súd pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa tu zásada voľného hodnotenia dôkazov. Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97). (z uznesenia Najvyššieho súdu SR zo 14.9.2011, sp. zn. 3Cdo/204/2009)

37. Žalobca nevyvrátil tvrdenie žalovanej 3/, že na parkovisku v A. podpísala jeden alebo dva papiere, avšak nie celú zmluvu. Bývalá pracovníčka, ktorá na obecnom úrade v tom čase overovala podpisy, a rovnako aj starostka obce vyvrátili tvrdenie obchodnej zástupkyne právneho predchodcu žalobcu, že v ten deň boli overiť podpis v A.. Skutočnosť, že obchodná zástupkyňa bola sama v A. nepriamo potvrdila aj I. G. na pojednávaní dňa 24.1.2018, keď uviedla, že pani zo stavebnej sporiteľne bola osobne za pani F. (bod 11. odôvodnenia).

38. Ak žalovaná 3/ podpísala len čisté papiere, z ktorých nebolo zrejmé, aký ručiteľský záväzok na seba preberá ide o právny úkon neurčitý. V konaní žalobca nepreukázal, že žalovaná 3/ mala vedomosť o tom, že výška úveru je skoro trojnásobne vyššia (270.000,- Sk) ako výška úveru, za ktorý bola žalovaná 3/ ochotná na základe dohody s pôvodnou dlžníčkou I. G. na seba prevziať ručiteľský záväzok. V danom prípade absentuje prejav vôle žalovanej 3/ prevziať na seba ručiteľský záväzok vo výške 270.000,- Sk.

39. Podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 8Sžo/17/2007 z dňa 12. decembra 2007 „Platný právny úkon podľa § 37 Občianskeho zákonníka je, že k prejavu vôle došlo slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne, s možným plnením. Sloboda a vážnosť sú základné náležitosti vôle. Sloboda vôle vychádza z podmienok utvárania vôle konajúceho subjektu. Vôľa bez jej prejavu nie je poznateľná. Vážnosť vôle súvisí s tým, že sa zdanlivo prejavuje vôľa, ktorá v skutočnosti neexistuje, resp. existuje, avšak v inej kvalite než to ukazuje prejav. Zrozumiteľnosť právneho úkonu značí, že jeho adresát je objektívne schopný pochopiť výrazové prostriedky použité na vyjadrenie právneho úkonu. Právny úkon je určitý len vtedy, keď nie je vnútorne rozporný jeho obsah, alebo keď prípadný rozpor možno odstrániť výkladom.“

40. Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody odvolací súd rozsudok vo výroku III., ktorým súd žalobu voči žalovanej v 3/ rade zamietol a vo výroku V., ktorým žalovanej v 3/ rade priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % v zmysle ustanovenia § 387 CSP ako vecne správny potvrdil.

41. O trovách odvolacieho konania žalovanej 3/ odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP tak, že žalovaná 3/ vzhľadom na úspech v odvolacom konaní má nárok voči žalobcovi na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

42. So záverom súdu prvej inštancie vo vzťahu k nemožnosti priznať zmluvné úroky žalobcovi po zosplatnení úveru sa nemožno stotožniť.

43. Podľa Čl. 2 ods. 2 Základných princípov Civilného sporového poriadku, právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo.

44. Vo vzťahu k nastolenej právnej otázke je nevyhnutné poznamenať, že v danej veci táto otázka už bola v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu vyriešená, a to v uznesení zo 16. júna 2020 sp. zn. 5Cdo/42/2020, ktoré napokon bolo prijaté v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR č. 1/2021 pod č. 5. Právna veta z tohto rozhodnutia znie: „Po vyhlásení predčasnej splatnosti spotrebiteľského úveru veriteľovi náleží úrok zistený vo výške akú by pri riadnom plnení povinnosti dlžník zaplatil ako cenu peňazí.“

45. Ustálená rozhodovacia prax najvyššieho súdu je vyjadrená predovšetkým v stanoviskách alebo rozhodnutiach najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Do tohto pojmu však je možné zaradiť aj prax vyjadrenú opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a vecne na ne nadväzovali. Žalobkyňa v dovolaní poukázala na viaceré rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (viď špecifikované zhora), z ktorých vyvodzuje odklon od ustálenej rozhodovacej praxe v právnej otázke nároku na zmluvný úrok odo dňa zosplatnenia úverovej zmluvy, kedy podľa názoru žalobkyne tvrdenie prvostupňového i odvolacieho súdu, že po zosplatnení úveru veriteľovi už neprislúcha nárok na odplatu za poskytnuté peňažné prostriedky neobstojí, keďže v uvádzaných rozhodnutiach dovolacieho súdu už táto právna otázka bola opakovane vyriešená, a to tak, že v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru veriteľovi náleží zmluvný úrok zistený vo výške, akú by pri riadnom plnení povinnosti dlžník zaplatil ako cenu peňazí. (Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z dňa 27.10.2021 sp.zn. 1Cdo/150/2021)

46. V odôvodnení uznesenia z dňa 27.10.2021 sp.zn. 1Cdo/150/2021 Najvyšší súd Slovenskej republiky uviedol cit.: „13.1. Dovolací súd v tomto smere tiež poukazuje na body 15. až 18. odôvodnenia tohto rozhodnutia: „Z odôvodnenia vyplýva právny záver, že dohodnutie úrokov je podstatnou náležitosťou zmluvy o úvere, t. j. zmluva o úvere teda nemôže byť dohodnutá ako bezúročná (§ 497 a § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka), a že pri spotrebiteľských úveroch je jednou z povinných náležitostí úverovej zmluvy uvedenie doby jej trvania (§ 9 ods. 2 písm. d) Zákona o spotrebiteľských úveroch), čo znamená, že zmluva o spotrebiteľskom úvere je vždy už pri svojom vzniku časovo ohraničená. V súčasnej právnej úprave týkajúcej sa právneho inštitútu úverov (vrátane spotrebiteľských úverov) explicitné stanovenie konečného okamihu povinnosti dlžníka platiť úroky z poskytnutých peňažných prostriedkov avšak absentuje; v § 502 ods. 1 prvá veta Obchodného zákonníka sa uvádza len to, že dlžník je povinný platiť veriteľovi úroky z úveru od doby poskytnutia peňažných prostriedkov. Z uvedeného dovolací súd vyvodil, že zo žiadneho ustanovenia Obchodného zákonníka, Občianskeho zákonníka či zákona o spotrebiteľských úveroch nevyplýva zákaz dohody účastníkov úverovej zmluvy o povinnosti dlžníka platiť úroky z úveru až do úplného splatenia úveru. Moment trvania záväzku platiť úrok, ani jeho výška v prípade omeškania dlžníka s platením úveru, nie je týmito právnymi predpismi modifikovaný ani v prospech dlžníka, ani v prospech veriteľa. Z toho potom vyplýva, že za situácie, že dlžník z úverového vzťahu porušil povinnosť splácať úver, v dôsledku čoho došlo k jeho zosplatneniu veriteľom, je nutné dospieť k záveru, že neexistuje žiadny rozumný dôvod na to, prečo by dlžník nemal platiť úroky z úveru, ktoré sú odplatom za poskytnutý úver, a to vo výške, na akej sa s veriteľom dohodol. Peňažnými prostriedkami, resp. protihodnotou za ne získanou, totižto dlžník už disponuje a pokiaľ svoju zmluvnú povinnosť úver splácať riadne a včas porušil, nemôže z porušenia tejto povinnosti profitovať v tom smere, že sa celkom zbaví povinnosti platiť zmluvne dohodnuté úroky a ďalej ho bude zaťažovať len povinnosť platiť úroky z omeškania, ktoré sú spravidla nižšie ako zmluvne dohodnuté úroky. Tento záver je zároveň odrazom zásady nemo turpitudinem suam allegare potest, t. j. nikto nemôže mať prospech s vlastnej nepoctivosti (protiprávneho konania). Zosplatnenie je teda inštitút slúžiaci ochrane veriteľa, pri realizácii, ktorého však podstata úverového vzťahu a jeho existencia stále zostáva zachovaná. Veriteľovi za poskytnuté peňažné prostriedky, ktoré aktuálne vo svojej dispozičnej sfére nemá, patrí dohodnutá odmena a záväzok dlžníka v podobe platenia tejto dohodnutej odmeny zostáva nedotknutý a aplikuje sa na dobu, na ktorú bola zmluva dohodnutá ako doba riadneho splácania úveru, keďže dohodnuté

úroky majú zmluvný základ. Rozdiel je len v tom, že pre omeškanie mu k povinnosti platiť zmluvné úroky pristupuje povinnosť platiť úroky z omeškania. Inak povedané, dlžníkovi zostáva záväzok platiť úrok rovnaký ako v čase jeho dojednania a veriteľovi patrí úrok v rovnakej výške a za rovnaké obdobie, a to bez ohľadu na to, či k omeškaniu dlžníka s platením úveru došlo alebo nedošlo. Dovolací súd sa v ďalšom zaoberal otázkou, dokedy (do ktorého momentu) je povinný dlžník platiť úroky zo spotrebiteľského úveru, ak sa s jeho plnením dostane do omeškania a veriteľ pristúpi k jeho zosplatneniu. Uviedol, že pre dlžníka - spotrebiteľa je nevýhodné, aby platil úroky až do zaplatenia istiny. Dojednanie, ktorého obsahom je platenie dohodnutých úrokov až do zaplatenia istiny, jeho postavenie zhorší. Pokiaľ by totiž spotrebiteľ, ktorý sa pre svoju ekonomickú situáciu dostal s plnením splátok úveru do omeškania, musel v dôsledku vyhlásenia predčasnej doby splatnosti úveru platiť dohodnuté úroky až do úplného splatenia istiny, zaplatil by v konečnom dôsledku sumu neprimerane vysokú ako náhradu za poskytnutie peňazí. Dohodnuté úroky predstavujú cenu peňazí za ich poskytnutie na vopred dohodnuté obdobie, tzn., že jej výška musí byť stanovená v čase uzatvorenia zmluvy o úvere. Dlžník teda presne vie, koľko bude povinný za poskytnuté peniaze veriteľovi zaplatiť. Túto vedomosť však dlžník - spotrebiteľ nemá v prípade dojednania, ktoré umožňuje navyšovanie tejto ceny bez jej presného ohraničenia. Keďže spotrebiteľ nevie predpokladať časový úsek svojho omeškania, nie je možné ani určiť celkovú výšku zmluvného úroku, ktorý sa môže bez fixného ohraničenia navyšovať neobmedzene. Takto stanovená cena teda nie je vyjadrená určito, jasne a zrozumiteľne. Z tohto dôvodu potom dojednanie, ktorým sa dlžník - spotrebiteľ zaviazal platiť dohodnuté úroky až do úplného zaplatenia istiny po vyhlásení predčasnej doby splatnosti úveru, spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a odporuje ustanoveniu § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Na druhej strane postavenie veriteľa - dodávateľa sa aj bez uvedeného dojednania nezhorší, pretože v prípade, ak mu v dôsledku nesplatenia úveru v dohodnutej dobe vznikne škoda, jeho právo zostáva zachované, pravda po zohľadnení zaplatených úrokov z omeškania, ktoré plnia funkciu paušalizovanej náhrady škody. So zreteľom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru veriteľovi patrí úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí.“ 14. Ešte pred prijatím tohto rozhodnutia v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR rovnako konzistentne dovolací súd rozhodoval v týchto veciach aj v ďalšej svojej rozhodovacej činnosti (porov. rozhodnutia sp. zn. 1Cdo/94/2019, sp. zn. 1Cdo/208/2019, sp. zn. 2Cdo/263/2019, sp. zn. 3Cdo/35/2020, sp. zn. 5Cdo/46/2020, sp. zn. 6Cdo/56/2020, sp. zn. 7Cdo/111/2019, sp. zn. 8Cdo/66/2020, sp. zn. 9Cdo/24/2020).“

47. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolacia námietka žalobcu o porušení právnej istoty tým, že sa súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít, je dôvodná.

48. S poukazom na uvedené, súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, preto odvolací súd postupom podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II., ktorým súd v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a s ním súvisiaci výrok IV. o náhrade trov konania zrušil a v rozsahu zrušenia vracia vec súdu prvej inštancie na ďalší konanie a nové rozhodnutie.

49. V ďalšom konaní bude povinnosťou súdu prvej inštancie opakovane vykonať dokazovanie za účelom ustálenia skutkového stavu vo vzťahu k uplatnenému nároku žalobcu na zmluvný úrok po zosplatnení úveru a prijať taký právny záver, ktorý bude preskúmateľný a v súlade s ustálenou praxou najvyšších súdnych autorít. Následne bude povinnosťou súdu rozhodnúť tak, aby nedošlo k porušeniu práva účastníkov konania na spravodlivý proces, tým, že svoje rozhodnutie náležite neodôvodní.

50. Prvoinštančný súd, ktorý je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 CSP) v novom rozhodnutí rozhodne aj o trovách odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

51. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolaateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolaateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).